

Arrest

nr. 82 942 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

S.V. (...) (R.R. (...))
Geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: Russische Federatie
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3-2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1^e en 2° lid. Betrokkene legt een kopie van zijn geboorteakte en een vertaling hiervan voor. Deze bewijselementen kunnen zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2e lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster.

Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting zijn identiteit aan te tonen (art 9ter, §2, 3^e lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de rechten van verdediging, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat er geen identiteitsdocument zou voorliggen, noch bewijselementen die samen de constitutieve elementen van identiteit weergeven. De geboorteakte en de vertaling ervan werden niet aanvaard. Deze bewijzen echter wel in voldoende mate de identiteit van de verzoekende partij, en kunnen niet zomaar aan de kant geschoven worden. De verzoekende partij betoogt dat zij in haar verzoekschrift stelde dat deze documenten ten genoegte van recht haar identiteit bewijzen, waardoor het duidelijk is dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en bovendien in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. De argumentatie als zouden er geen identiteitsdocument of bewijselementen voorliggen is duidelijk in strijd met de verdere argumentatie dat een geboorteakte en vertaling voorliggen. Indien de verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens tekort waren, dan diende zij de verzoekende partij desgevallend om bijkomende gegevens te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek de vraag af te wijzen. Het is duidelijk dat de verwerende partij de wet van 29 december 2010 misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij meent dat artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen *in casu* werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De motivering van het bestuur is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig, of volledig. De verwerende partij heeft immers destijds in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij de fysieke band vastgesteld en ook erkend. De verwerende partij kon perfect vaststellen dat de verzoekende partij titularis was van de voorgelegde geboorteakte, wat kon vastgesteld worden tijdens de asielaanvraag van de verzoekende partij, en wat nooit ter discussie stond. In de beslissing van het Commissariaat-generaal werd dienaangaande gesteld: *“Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw geboorteakte) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist, (...)”*.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt inzake het aantonen van de identiteit het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

*§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
(...)”*

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;”

Het feit dat het Commissariaat-generaal in zijn beslissing zou gesteld hebben *“Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw geboorteakte) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist, (...)”*, betekent echter niet dat het bestuur de identiteit van de verzoekende partij als bewezen achtte. Het Commissariaat-generaal stelde immers letterlijk dat de geboorteakte ‘informatie’ met betrekking tot de identiteit bevat. Het is niet omdat het Commissariaat-generaal de identiteit van de verzoekende partij niet betwistte, dat zij deze ook bewezen achtte. Het is niet kennelijk onredelijk van de

verwerende partij om te besluiten dat de neergelegde kopie van de geboorteakte en een vertaling hiervan zijn identiteit niet kunnen aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2e lid aangezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art 9ter, §2, van de vreemdelingenwet “namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker”.

De verzoekende partij stelt in essentie in haar verzoekschrift enkel dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing, omdat zij vindt dat de geboorteakte wel degelijk haar identiteit bewijst. Met deze loutere bewering maakt zij echter op geen enkele wijze aannemelijk dat de geboorteakte wel degelijk toelaat de fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene. De verzoekende partij maakt dus ook niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze besliste de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaat gepaard met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien een vreemdeling voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden die door artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden voorgeschreven, wordt zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Zoals hierboven gesteld, werd vastgesteld in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij haar identiteit niet heeft aangetoond. De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij deze vaststelling niet op voldoende concrete wijze betwist. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC